

Schubertiada Vilabertran

LIED THE FUTURE

Sabadell
Fundació

Beth Taylor, mezzosoprano
Hamish Brown, piano

Dilluns 26 d'agost de 2024
20:30 h

HAMILTON HARTY (1879 — 1941)*

Three Traditional Ulster-Airs (1905)

4' n. 2 My Lagan Love

CLAUDE DEBUSSY (1862 — 1918)

7' **Trois mélodies de Verlaine, L. 81** (1891)*

La mer est plus belle que les cathédrales

Le son du cor s'afflige vers les bois

L'échelonnement des haies

9' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Meeres Stille, D. 216 (1815)

Gruppe aus dem Tartarus, D. 583 (1817)

Lied eines Schiffers an die Dioskuren,

D. 360 (1816)

GIOACHINO ROSSINI (1792 — 1868)*

9' **La regata veneziana** (1858)

Anzoleta avanti la regata

Anzoleta co passa la reagata

Anzoleta dopo la regata

ARTHUR HONEGGER (1892 — 1955)*

3' **Trois chansons de la petite sirène, H. 63** (1926)

Chanson des sirènes

Berceuse de la sirène

Chanson de la poire

GABRIEL FAURÉ (1845 — 1924)

5' **Poème d'un jour, op. 21** (1878)

Rencontre*

Toujours

Adieu*

6' **JOHANNES BRAHMS** (1833 — 1897)

Da unten im Tale, WoO. 33/6 (p. 1894)

Dort in den Weiden, WoO. 33/31* (p. 1894)

Es steht ein Lind, WoO. 33/41 (p. 1894)

EDWARD ELGAR (1857 — 1934)

23' **Sea Pictures** (1899)

Sea Slumber Song

In Haven (Capri) (1897)

Sabbath Morning at Sea

Where Corals Lie

The Swimmer

*Primera audició a la Schubertiada.

Aquest programa s'interpretarà sense pausa.

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Arran de mar

Sílvia Pujalte Piñán

Divulgadora musical

Les valls, els boscos, els rierols i els tillers recorren els programes dels recitals, i avui no en serà una excepció. Hi haurà, però, a més, un protagonista inusual: el mar. De Schubert a Ralph Vaughan Williams, passant per Rossini o Honegger, de quantes maneres es pot cantar al mar?

A tall de pròleg, el programa comença amb *My Lagan Love*. **Hamilton Harty**, gairebé desconegut entre nosaltres, va ser un cèlebre compositor, director i pianista irlandès; els seus arranjaments de cançons tradicionals, com aquesta història d'amor a la riba del riu Lagan, inclosa en el breu recull *Three Traditional Ulster-Airs*, van ser molt apreciades; perquè ens fem una idea del reconeixement que rebien, es podien trobar en els programes dels concerts en companyia d'obres de Ralph Vaughan Williams, o interpretades per grans cantants com John McCormack.

La primera mirada al mar la farem amb **Claude Debussy**. Les *Trois mélodies de Verlaine* parteixen de tres poemes escrits durant l'estada de Paul Verlaine a Bournemouth (Anglaterra). Hi trobem, per començar, l'exuberant *La mer est plus belle que les cathédrales*, que descriu la bellesa del mar un dia d'estiu, amb el sol espurnejant sobre les onades; *Le son du cor s'afflige vers les bois* és una cançó íntima i contemplativa, plena de melancolia; finalment, *L'échelonnement des haies* parla d'una lluminosa tarda de diumenge (a Stickney, prop de Bournemouth, segons explicava el poeta).

L'aigua és una constant en els lieder de **Franz Schubert**, i dos dels que escoltarem ens situen al mar en situacions complicades. El primer, *Meeres Stille*, descriu un episodi de calma absoluta, i la música transmet amb precisió la inquietud que això genera en el mariner. A *Lied eines Schiffers an die Dioskuren* ens trobem en plena tempesta; malgrat el perill, la música ens parla de la perícia del mariner i de la seva confiança quan prega a Càstor i Pòl·lux, els Dioscurs. Entremig de totes dues

cançons, una escena colpidora: a *Gruppe aus dem Tartarus*, els titans pateixen tortures eternes a l'inframón, al Tàrtar, sota la mirada compassiva de Schubert, el riu Cocit s'alimenta de les seves llàgrimes.

El següent compositor que escoltarem va ser molt admirat per Schubert: es tracta de **Cioachino Rossini**. Trobem *La regata veneziana* en el primer volum dels seus *Péchés de vieillese*, escrit entorn el 1858, trenta anys després de plegar de fer òpera. El tríptic ens situa a la Lacuna Veneta durant una regata. Amb un to lleuger i festiu i bones dosis de virtuosisme, assistim amb Anzoleta a una regata que guanyarà el seu estimat, Momolo.

Arthur Honegger, membre de Les Six (que va tenir com a compositor més destacat Francis Poulenc) és un altre nom poc habitual als recitals de cançó. Va col·laborar en diverses ocasions amb l'autor i director teatral René Morax, també vinculat al grup, per a qui va escriure música d'escena en diverses ocasions. Aquest és el cas de les *Trois chansons de la petite sirène*, compostes inicialment per a veu, flauta i quartet de corda per a un espectacle infantil, de titelles, basat en el conte *La petita sirena* de Hans Christian Andersen.

Continuarem encara amb *mélodie*, ara amb **Gabriel Fauré**. El *Poème d'un jour* ens situa en un espai indefinit, amb alguna vaga al·lusió al mar, per parlar-nos d'una brevíssima història d'amor: a *Rencontre*, el poeta declara el seu amor que, com diu a *Toujours*, durarà per sempre. Però, el poeta Charles Grandmougin afirma que "*els amors més llargs són curts*", i *Adieu* tanca aquesta història d'un dia (o d'una nit), intensa i sense complicacions, amb un lleuger i irònic comiat.

Les tres cançons de **Johannes Brahms** que escoltarem a continuació ens parlen també d'amors que comencen i acaben, però les trobem situades inequívocament en el paisatge més alemany. Pertanyen a la llarga col·lecció de cançó tradicional *Deutsche Volkslieder*, WoO. 33, publicada el 1894 després d'haver-hi treballat durant gairebé quaranta anys. *Da unten im Tale* ens parla d'aigües tèrboles i un comiat tan dolorós com necessari, i a *Es steht ein Lind* una jove busca consol a les seves penes en la natura que l'envolta; entremig, l'animada *Dort in den Weiden* ens parla d'una noia que, a la riba del Rin, espera l'estimat.

Tríptic a tríptic arribem a les imponents *Sea Pictures* d'Edward Elgar. Estrenades el 1899 en la doble versió per a contralt i orquestra i per a contralt i piano, van ser un encàrrec arran de l'èxit aconseguit en l'estrena de les Variacions *Enigma*. Les cinc cançons, compostes a partir de poemes de cinc poetes diferents, dibuixen diferents moments arran de mar. Hi trobem escenes íntimes, com la cançó de bressol *Sea Slumber Song*, que obre el cicle, o la breu *In Haven (Capri)*, a recer del port; un comiat impulsat pel desig de viatjar a *Where Corals Lie*, i llargues i elaborades escenes, com *Sabbath Morning at Sea*, gairebé un himne religiós, o *The swimmer*, que tanca l'obra parlant de la relació de la veu poètica amb el mar. Recollint les paraules de la poeta Elizabeth Barrett Browning a *Sabbath Morning at Sea*, en aquest concert, "*el mar canta al nostre voltant*".

Beth Taylor, mezzosoprano

© John Cooper

Nascuda a Glasgow, la mezzosoprano Beth Taylor, lloada per les seves “impactant presència”, “coloratura sensacional” i “profunditat fascinant”, està en l’inici d’una important carrera internacional. És la guanyadora del 3r premi del Concurs Wigmore Hall 2019, i guanyadora del prestigiós Premi Elizabeth Connell 2022 per a veus dramàtiques. Ha actuat a la Deutsche Oper de Berlín, l’Òpera de Frankfurt, el Festival de Glyndebourne, l’Opernhaus de Zúric o l’Auditorio de Madrid amb papers com Erda i Primera Norma (*Der Ring des Nibelungen*), Bianca (*Bianca e Falliero*), Bradamante (*Alcina*), Arsace (*Semiramide*) o Cornelia (*Giulio Cesare*). És convidada sovint per les sales de concert d’Europa per cantar oratori i cançó. Ha actuat amb conjunts notables com el Dunedin Consort, la Cappella Mediterranea, el Ricercare Ensemble i l’Orchestra of the Age of Enlightenment, i amb notables pianistes com Julius Drake, Jonathan Ware, i Hamish Brown.

Debuta a la Schubertiada.

Hamish Brown, piano

© Pete Davies

Hamish Brown és un pianista, arranjador i compositor britànic establert a Londres. Artista guardonat i versàtil, ha actuat com a acompanyant vocal, músic de cambra, pianista orquestral i solista en nombroses sales de prestigi a tot el Regne Unit i a l’estranger. Hamish és col·laborador habitual de molts dels millors cantants del Regne Unit; la seva tasca com a acompanyant l’ha portat a l’Oxford International Song Festival, l’International Lied Festival Zeist, l’Aldeburgh Festival, el Beethovenfest de Bonn, la Heidelberger Frühling, el Leeds Lieder Festival o el Wigmore Hall. És també molt actiu com a músic de cambra, actuant amb una àmplia gamma d’artistes instrumentals destacats en repertori divers. Com a pianista orquestral, Hamish ha actuat amb orquestres com l’Orquestra Simfònica del Royal College of Music, l’Orquestra Simfònica de la BBC, l’Orpheus Sinfonia i la Southbank Sinfonia.

Debuta a la Schubertiada.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d’honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Nr. 50

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

Schubertiada
Vilabertran

Dilluns 26 d'agost de 2024
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Beth Taylor, mezzosoprano
Hamish Brown, piano

HAMILTON HARTY
(1879 — 1941)

Seosamh MacCathMhaoil (1881 — 1944)

My Lagan Love

Where Lagan stream sings
lullaby

There blows a lily fair:
The twilight gleam is in her eye,
The night is on her hair.
And, like a love-sick lennan-shee
She hath my heart in thrall;
Nor life I owe, nor liberty,
For love is lord of all.

And often when the beetle's horn
Hath lulled the eve to sleep,
I steal unto her shieling lorn,
And thro' the dooring peep.
There on the cricket's singing-stone,
She spares the bog-wood fire,
And hums in sad sweet undertone
The songs of heart's desire.

Lagan, el meu amor

On el corrent del Lagan canta cançons de
bressol
hi creix un bell lliri:
el capvespre brilla en els seus ulls,
la nit és en els seus cabells.
I com una fada malalta d'amor,
té el meu cor esclavitzat;
no li dec ni vida ni llibertat,
perquè l'amor és senyor de tot.

I sovint quan la trompa de les abelles
ha bressolat el vespre per dormir,
arribo fins a la seva cabana solitària
i miro furtivament per la porta.
Allà en la pedra on canten els grills,
ella estalvia el foc de llenya,
i cantusseja en una trista i dolça mitja veu
les cançons desitjades pel cor.

CLAUDE DEBUSSY

(1862 — 1918)

Paul Verlaine (1844 — 1896)

Trois mélodies de Verlaine

La mer est plus belle que les cathédrales

La mer est plus belle
Que les cathédrales,
Nourrice fidèle,
Berceuse de râles,
La mer sur qui prie
La Vierge Marie!

Elle a tous les dons
Terribles et doux.
J'entends ses pardons
Gronder ses courroux.
Cette immensité
N'a rien d'entêté.

Oh! si patiente,
Même quand méchante!
Un souffle ami hante
La vague, et nous chante:
"Vous, sans espérance,
Mourez sans souffrance!"

Et puis, sous les cieux
Qui s'y rient plus clairs,
Elle a des airs bleus,
Roses, gris et verts ...
Plus belle que tous,
Meilleure que nous!

Tres cançons de Verlaine

La mar és més bella que les catedrals

La mar és més bella
que les catedrals,
nodrissa fidel,
bressol de rascles,
la mar que prega
a la Verge Maria!

Té tots els dons,
terribles i dolços.
Sento els seus perdons
renyar els seus pecats.
Aquesta immensitat
No té res de tossuda.

Oh! tan pacient,
fins i tot quan és dolenta!
Una bufada amiga ronda
la onada, i ens canta:
"Vosaltres sense esperança,
morireu sense sofrença!"

I a més en els cels
que se'n riuen més clars,
té uns aires blaus,
rosats, grisos i verds...
Més bella que tots,
millor que nosaltres!

Le son du cor s'afflige vers les bois

Le son du cor s'afflige vers les bois
D'une douleur on veut croire orpheline
Qui vient mourir au bas de la colline
Parmi la bise errant en courts abois.

L'âme du loup pleure dans cette voix
Qui monte avec le soleil qui décline
D'une agonie on veut croire câline
Et qui ravit et qui navre à la fois.

Pour faire mieux cette plainte assoupie,
La neige tombe à longs traits de charpie
A travers le couchant sanguinolent,

Et l'air a l'air d'être un soupir d'automne,
Tant il fait doux par ce soir monotone
Où se dorlote un paysage lent.

L'échelonnement des haies

L'échelonnement des haies
Moutonne à l'infini, mer
Claire dans le brouillard clair
Qui sent bon les jeunes baies.

Des arbres et des moulins
Sont légers sur le vert tendre
Où vient s'ébattre et s'étendre
L'agilité des poulains.

Dans ce vague d'un Dimanche
Voici se jouer aussi
De grandes brebis aussi
Douces que leur laine blanche.

Tout à l'heure déferlait
L'onde, roulée en volutes,
De cloches comme des flûtes
Dans le ciel comme du lait.

El so del corn s'entristeix prop dels boscos

El so del corn s'entristeix prop dels boscos,
amb una pena que es diria com d'orfe
que ve a morir als peus del turó,
entre el vent hivernal que vaga en curts manolls.

L'ànima del llop plora en aquesta veu,
que creix amb el sol, que declina
amb una agonia que es vol creure acaronadora,
i que encisa i colpeix a la vegada.

Per fer millor aquesta queixa ensopida,
la neu cau amb llargues línies de pelussa
a través del capvespre sanguinolent,

i l'aire sembla ser un sospir de tardor,
tan dolç és aquest vespre monòton,
on s'agombola un lent paisatge.

L'escalonament de les bardisses

L'escalonament de les bardisses
s'arrixa fins a l'infinít,
mar clar en la boira clara,
amb la bona olor de fruites fresques.

Arbres i molins són lleugers
amb el verd tendre
on venen a saltironar i a estendre's
amb agilitat els poltres.

En aquesta buidor d'un diumenge,
també hi ha grans ovelles
juganeres, tan dolces
com la seva llana blanca.

Ara mateix irromp
l'ona rodant en espiral,
campanes com flautes
en un cel com de llet.

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Meeres Stille

Tiefe Stille herrscht im Wasser,
Ohne Regung ruht das Meer,
Und bekümmert sieht der Schiffer
Glatte Fläche rings umher.
Keine Luft von keiner Seite!
Todesstille fürchterlich!
In der ungeheuren Weite
Reget keine Welle sich.

Friedrich von Schiller (1759 — 1805)

Gruppe aus dem Tartarus

Horch – wie Murmeln des empörten Meeres,
Wie durch hohler Felsen Becken weint
ein Bach,
Stöhnt dort dumpftief ein schweres – leeres,
Qualerpresstes Ach!

Schmerz verzerrt
Ihr Gesicht – Verzweiflung sperret
Ihren Rachen fluchend auf.
Hohl sind ihre Augen – ihre Blicke
Spähen bang nach des Cocytus Brücke,
Folgen tränend seinem Trauerlauf.

Fragen sich einander ängstlich
leise,
Ob noch nicht Vollendung sei?
Ewigkeit schwingt über ihnen Kreise,
Bricht die Sense des Saturns entzwei.

Calma en el mar

Una profunda calma regna sobre les aigües,
descansa el mar sense el menor moviment,
i el mariner mira preocupat
la llisa superfície al seu voltant.
Cap vent, de cap costat!
Esfereïdor i mortal silenci!
En l'espai immens,
no s'aixeca cap onada.

Grup del Tàrtar

Escolta! Com murmuris del mar furiós,
com els plors d'un riu en la seva conca entre
altes roques
se sent allà, profund i ofegat, un gemec
pesant, buit i turmentat!

El dolor desfigura
les seves cares, la desesperació obre
desmesuradament llurs boques imprecadores.
Profunds són els seus ulls, les seves mirades
vigilen inquietes el pont del Cocit,
i segueixen lúgubres el seu curs luctuós.

Mormolant, es pregunten preocupats els uns
als altres
si això no serà la fi de tot?
L'eternitat navega en cercles damunt d'ells,
i trenca la dalla de Saturn.

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Lied eines Schiffers an die Dioskuren

Dioskuren, Zwillingsterne,
Die ihr leuchtet meinem Nachen,
Mich beruhigt auf dem Meere
Eure Milde, euer Wachen.

Wer auch fest in sich begründet,
Unverzagt dem Sturm begegnet,
Fühlt sich doch in euren Strahlen
Doppelt mutig und gesegnet.

Dieses Ruder, das ich schwinge,
Meeresfluten zu zerteilen,
Hänge ich, so ich geborgen,
Auf an eures Tempels Säulen.

Cançó d'un mariner als Dioscurs

Dioscurs, estels bessons,
que il·lumineu la meva barca,
em tranquil·litzeu en el mar
amb la vostra dolça vetlla.

Quan fermament confiat
afronto impàvid la tempesta,
em sento amb els vostres raigs
doblement valent i beneït.

Aquests remes que ara empunyo
per fendir les onades del mar,
els penjaré, un cop salvat,
en les columnes del vostre temple.

GIOACHINO ROSSINI (1792 — 1868)

Francesco Maria Piave (1810 — 1876)

La regata veneziana

Anzoleta avanti la regata

Là su la machina xe la bandiera varda,
la vedistu, vala a ciapar.
Co quela tornime in qua sta sera,
o pur a sconderte ti pol andar.

In pope, Momolo, no te incantar.

Va, voga d'anema la gondoleta
nè el primo premio te pol mancar,
va là, recordite la to Anzoleta
che da sto pergolo te sta a vardar.

In pope, Momolo, no te incantar,
cori a svolar.

Anzoleta co passa la reagata

I xe qua, vardeli,
povereti i ghe da drento,
ah contrario tira el vento,
i gha l'acqua in so favor.

El mio Momolo dov'elo?
Ah lo vedo, el xe secondo.
Ah! che smania! mi confondo,
a tremar me sento el cuor.

Su coragio, voga,
prima d'esser al paletto se ti voghi,
ghe scometo,
tutti indrio ti lassarà.

La regata veneciana

Anzoleta abans de la regata

Allà, a la màquina¹, hi ha la bandera,
mira, la veus? Guanya-la!
Torna amb ella aquest vespre,
o més val que t'amaguis.

En la barca, Momolo, no t'encantis!

Ves, rema en la gondoleta amb tota l'ànima,
i no et podrà mancar el primer premi.
Ves-hi, recorda la teva Anzoleta,
Que t'estarà mirant des d'aquesta pèrgola.

En la barca, Momolo, no t'encantis!
En la barca, Momolo, vola!

Anzoleta quan passa la regata

Ja venen, ja venen, mireu-los, mireu-los,
pobrets, com remen!
Tenen el vent en contra,
però l'aigua a favor seu.

On és el meu Momolo?
Ah, ja el veig, va el segon.
Ah, quins nervis! Estic confosa,
sento com tremola el meu cor.

Apa, valor, rema, rema!
abans d'arribar al palet²,
mentre remis, estic segura
que els deixaràs tots enrere.

Caro, par che ei svola,
el li magna tutti quanti,
meza barca l'è andà avanti,
ah capisso, el m'a vardà.

Anzoleta dopo la regata

Ciapa un baso, un altro ancora,
caro Momolo, de cuor;
qua destrachite
che xe ora de sugarte sto sudor.

Ah t'ho visto co passando
su mi l'ocio ti a butà
e godito respirando:
un bel premio el ciaparà...

Sì un bel premio in sta bandiera
che xe rossa de color;
gha parlà Venezia intiera,
la t'a dito vincitor.

Ciapa un baso, benedeto
a vogar nissun te pol,
de casada de tragheto
ti xe el megio barcarol.

Estimat, estimat, sembra estar volant,
avança tots els altres
ja els guanya per mitja barca,
ah, ja ho entenc, em mirava a mi.

Anzoleta després de la regata

Rep un bes, i encara un altre,
estimat Momolo, de tot cor!
Resta aquí, que ja és l'hora
d'eixugar-te aquesta suor.

Ah, t'he vist quan passaves
i els teus ulls em miraven,
i m'he dit, tot respirant:
guanyarà un bell premi.

Sí, un bell premi amb aquesta bandera
de color vermell;
tota Venècia ho digué,
t'ha proclamat guanyador.

Rep un bes, beneït,
a remar ningú no et guanya,
de casada o de trajecte³,
Ets el millor gondoler.

1— La “Màquina” era una tarima de fusta, ornada amb estàtues barroques, que es dreçava entre el Palazzo Balbi i Ca' Foscari durant la regata, on seien les autoritats venecianes i es donaven els premis.

2— Palet: Era un pal plantat al mig del Canal Gran, a Santa Clara, on havien de girar els competidors per anar cap a la meta.

3— A Venècia hi havia dues menes de gondolers: els de “casada” eren els que servien en una casa noble, i els de “trajecte” eren els equivalents als taxistes actuals.

ARTHUR HONEGGER

(1892 — 1955)

René Morax (1873 — 1963)

Trois chansons de la petite sirène

Chanson des sirènes

Dans le vent et dans le flot
dissous toi fragile écume
Dissous toi dans un sanglot
pauvre cœur rempli d'amertume

Prends ton vol dans le ciel bleu
vois la mort n'est pas cruelle.
Tu auras la paix de Dieu
viens à nous âme immortelle...

Berceuse de la sirène

Danse avec nous dans le bel Océan
le matin ou le soir sous la lune d'argent.
Plonge avec nous dans le flot
transparent,
chante au soleil dans l'écume et le vent.
Mer berce nous dans tes bras caressants
Mer berce nous sur ton cœur frémissant.

Chanson de la poire

C'est l'histoire
d'une poire
on la cueille
dans les feuilles
on la tape
tant et tant,
qu'elle en claque

Tres cançons de la sireneta

Cançó de les sirenes

En el vent i en l'onatge
dissol-te, fràgil escuma,
dissol-te en un singlot
pobre cor ple d'angoixa.

Emprèn el teu vol en el cel blau,
veuràs que la mort no és cruel.
Tindràs la pau de Déu,
vine amb nosaltres, ànima immortal.

Cançó de bressol de la sirena

Dansa amb nosaltres en el bell Océà
al matí o al vespre sota la lluna d'argent.
Submergeix-te amb nosaltres en l'ona
transparent,
canta al sol entre l'escuma i el vent
Mar, bressola'ns en els teus braços acaronadors,
Mar, bressola'ns sobre el teu cor tremolós.

Cançó de la pera

És la història
d'una pera:
se la cull
entre les fulles,
se la tusta
de tant en tant,
se l'esclafa

en trois temps
d'une attaque
Il faut boire
à la poire
un bon coup.
Il faut boire
et c'est tout.

amb un atac
en tres temps,
cal beure
suc de pera
d'un bon cop.
Cal beure,
i això és tot.

GABRIEL FAURÉ

(1845 — 1924)

Charles Grandmougin (1850 — 1930)

Poème d'un jour

Rencontre

J'étais triste et pensif quand je t'ai rencontrée,
Je sens moins aujourd'hui mon obstiné
tourment,
Ô dis-moi, serais-tu la femme inespérée
Et le rêve idéal poursuivi vainement?

Ô passante aux doux yeux, serais-tu donc
l'amie
Qui rendrait le bonheur au poète isolé,
Et vas-tu rayonner sur mon âme affermie
Comme le ciel natal sur un cœur d'exilé?

Ta tristesse sauvage, à la mienne pareille,
Aime à voir le soleil décliner sur la mer!
Devant l'immensité ton extase s'éveille
Et le charme des soirs à ta belle âme est cher.

Une mystérieuse et douce sympathie
Déjà m'enchaîne à toi comme un vivant lien,
Et mon âme frémit, par l'amour envahie
Et mon cœur te chérit sans te connaître bien.

Poema d'un dia

Trobada

Estava trist i pensatiu quan t'he trobat,
avui sento menys el meu turment
obstinat,
oh, digues-me, series tu la dona inesperada
i el somni ideal perseguit endebades?

Oh vianant dels ulls dolços, series doncs tu
l'amiga
que donaria la felicitat al poeta aïllat,
i irradiaràs sobre la meva ànima afermada
com el cel sobre un cor d'exiliat?

A la teva tristesa salvatge, semblant a la meva,
li agrada veure pondre's el sol en el mar!
Davant la immensitat el teu èxtasi es desperta
i l'encís dels vespres agrada a la teva ànima bella.

Una simpatia dolça i misteriosa
m'encadena ja a tu com un lligam viu,
i la meva ànima tremola, envaïda per l'amor,
i el meu cor t'estima sense conèixer-te bé.

Toujours

Vous me demandez de me taire,
De fuir loin de vous pour jamais
Et de m'en aller, solitaire,
Sans me rappeler qui j'aimais!

Demandez plutôt aux étoiles
De tomber dans l'immensité,
À la nuit de perdre ses voiles,
Au jour de perdre sa clarté!

Demandez à la mer immense
De dessécher ses vastes flots
Et quand les vents sont en démente,
D'apaiser ses sombres sanglots!

Mais n'espérez pas que mon âme
S'arrache à ses âpres douleurs
Et se dépouille de sa flamme
Comme le printemps de ses fleurs!

Adieu

Comme tout meurt vite,
la rose décroît,
Et les frais manteaux diaprés
des prés;
Les longs soupirs, les bien-aimées,
fumées!

On voit dans ce monde léger
changer
Plus vite que les flots des grèves,
nos rêves,
Plus vite que le givre en fleurs,
nos cœurs!

À vous l'on se croyait fidèle,
cruelle,
Mais hélas! les plus longs amours
sont courts!
Et je dis en quittant vos charmes,

Sempre

Em demaneu que calli,
que fugi lluny de vós per sempre
i que me'n vagi, solitari
sense recordar a qui estimava!

Demaneu més aviat a les estrelles
que caiguin en la immensitat,
a la nit que perdi els seus vels,
al dia que perdi la seva claredat!

Demaneu a la mar immensa
que assequi les seves grans ones,
i als vents quan es tornin bojós,
que encalmin els seus ombrívols sanglots!

Però no espereu que la meva ànima
s'arrenqui els seus pàl·lids dolors
i es despulli de la seva flama
com la primavera de les seves flors!

Comiat

Com tot mor de pressa,
la rosa s'obre,
i les fresques catifes matisades
dels prats;
els llargs sospirs, les estimades,
esfumades!

En aquest món lleuger es veu
canviar
més de pressa que les ones dels sorralts,
els nostres somnis.
Més de pressa que el gebre en les flors,
els nostres cors!

Hom creia ser-vos fidel,
dona cruel,
però ai! Els amors més llargs
son curts!
I dic abandonant els vostres encants,

sans larmes,
Presqu'au moment de mon aveu,
Adieu!

sense llàgrimes,
quasi en el moment de la meva declaració,
adeu-siau!

JOHANNES BRAHMS

(1833 — 1897)

Anònim

Da unten im Tale

Da unten im Tale
Läufts Wasser so trüb,
Und i kann dirs net sagen,
I hab di so lieb.

Sprichst allweil von Liebe,
Sprichst allweil von Treu,
Und a bissele Falschheit
Is auch wohl dabei.

Und wenn i dirs zehnmal sag,
Daß i di lieb,
Und du willst nit verstehn, muß i
Halt weiter gehn.

Für die Zeit, wo du g'liebt mi hast,
Dank i dir schön,
Und i wünsch, daß dirs anderswo
Besser mag gehn.

Allà en el fons de la vall

Allà en el fons de la vall
arriba molt tèrbol el riu,
i jo no t'ho puc dir
car t'estimo massa.

Sempre parles d'amor,
sempre parles de fidelitat,
però una mica de falsedat
també hi és present!

I si et repeteixo deu vegades
que t'estimo,
i tu no ho vols entendre,
me n'hauré d'entornar.

Pel temps que m'has estimat,
et dono les gràcies,
i et desitjo que en un altre lloc
et pugui anar millor.

Anònim

Dort in den Weiden

Dort in den Weiden steht ein Haus,
da schaut die Magd zum Fenster 'naus!
Sie schaut stromauf, sie schaut stromab:
ist noch nicht da mein Herzensknab'?
Der schönste Bursch am ganzen Rhein,
den nenn' ich mein, den nenn' ich mein!

Des Morgens fährt er auf dem Fluß,
und singt herüber seinen Gruß,
des Abends, wenn's Glühwürmchen fliegt,
sein Nachen an das Ufer wiegt,
da kann ich mit dem Burschen mein
Zusammen sein!

Die Nachtigall im Fliederstrauch,
was sie da singt, versteh' ich auch;
sie saget: übers Jahr ist Fest,
hab' ich, mein Lieber, auch ein Nest,
wo ich dann mit dem Burschen mein
die Froh'st' am Rhein, die Froh'st' am Rhein!

Anònim

Es steht ein Lind

Es steht ein Lind in jenem Tal,
Ach Gott, was tut sie da?
Sie will mir helfen trauren, trauren,
Daß ich mein' Lieb' verloren hab'.

Es sitzt ein Vöglein auf dem Zaun,
Ach Gott, was tut es da?
Es will mir helfen klagen, klagen,
Daß ich mein' Lieb' verloren hab'.

Es quillt ein Brunnlein auf dem Plan,
Ach Gott, was tut es da?
Es will mir helfen weinen, weinen,
Daß ich mein' Lieb' verloren hab'.

Allà en el prat

Hi ha una casa allà en el prat,
i una noia que mira per la finestra!
Mira riu amunt i riu avall:
encara no arriba l'estimat del meu cor,
el xicot més bell de tot el Rin,
aquest és el meu!

Els matins navega pel riu,
i m'envia cantant el seu salut!
Els vespres, quan volen les lluernes,
la seva barca es balanceja en la riba,
i aleshores puc reunir-me
amb el meu xicot!

El rossinyol és en els lilàs,
i entenc molt bé el que canta;
diu: tot l'any és una festa,
i també jo, estimada, tinc un niu,
on sóc amb la meva xicota
el més feliç del Rin!

Hi ha un til·ler

Hi ha un til·ler en aquella vall,
Déu meu, què hi fa, allà?
Em vol ajudar a plànyer-me
perquè he perdut l'estimat.

Hi ha un ocellat en la bardissa,
Déu meu, què hi fa, allà?
Em vol ajudar a lamentar-me
perquè he perdut l'estimat.

Brolla una font en el prat,
Déu meu, què hi fa, allà?
Em vol ajudar a plorar
perquè he perdut l'estimat.

EDWARD ELGAR

(1857 — 1934)

Sea Pictures

Roden Noel (1834 — 1894)

Sea Slumber Song

Sea birds are asleep,
The world forgets to weep,
Sea murmurs her soft slumber-song
On the shadowy sand
Of this elfin land;

I, the Mother mild,
Hush thee, oh my child,
Forget the voices wild!

Isles in elfin light
Dream, the rocks and caves,
Lulled by whispering waves,
Veil their marbles bright.
Foam glimmers faintly white
Upon the shelly sand
Of this elfin land;

Sea-sound, like violins,
To slumber woos and wins,
I murmur my soft slumber-song,
Leave woes, and wails, and sins.

Ocean's shadowy might
Breathes good night,
Good night ...'

Marines

Cançó de bressol del mar

Els ocells marins dormen,
el món s'oblida de plorar,
el mar xiuxiueja la seva suau cançó de bressol
en la sorra ombriva
d'aquest país màgic;

Jo, la dolça mare,
et calmo, oh fill meu,
oblida les veus esquerpes!

Illes de llum màgica
somniaen, les roques i les grutes,
bressolades per ones murmuradores,
dissimulen llurs marbres brillants.
L'escuma brilla suaument blanca
sobre la sorra plena de closques
d'aquest país màgic;

el so de la mar, com de violins,
per adormir festeigs i victòries,
murmuro la meua dolça cançó de bressol,
deixa penes, i queixes i pecats.

La força de l'ombrívol oceà
pot desitjar bona nit,
bona nit... bona nit...

Caroline Alice Elgar (1848 — 1920)

In Haven (Capri)

Closely let me hold thy hand,
Storms are sweeping sea and land;
Love alone will stand.

Closely cling, for waves beat fast,
Foam-flakes cloud the hurrying
blast;
Love alone will last.

Kiss my lips, and softly say:
'Joy, sea-swept, may fade
to-day;
Love alone will stay.'

Elizabeth Barrett Browning (1806 — 1861)

Sabbath Morning at Sea

The ship went on with solemn face;
To meet the darkness on the deep,
The solemn ship went onward.
I bowed down weary in the place;
For parting tears and present sleep
Had weighed mine eyelids downward.

The new sight, the new wondrous sight!
The waters around me, turbulent,
The skies, impassive o'er me,
Calm in a moonless, sunless light,
As glorified by even the intent
Of holding the day glory!

Love me, sweet friends, this sabbath
day.
The sea sings round me while ye
roll
Afar the hymn, unaltered,
And kneel, where once I knelt to
pray,
And bless me deeper in your
soul
Because your voice has faltered.

Al port (Capri)

Deixa'm donar-te fortament la mà,
tempestes colpegen mar i terra;
només l'amor es mantindrà.

Agafa't fort, car les ones baten ràpides,
flocs escumosos ennuvolen les ràfegues
accelerades;
només l'amor perdurarà.

Besa els meus llavis, i digues suaument:
la joia, escombrada pel mar, pot esvaïr-se
avui;
només l'amor es quedarà.

Matí de sàbat al mar

El vaixell navegava solemnement;
per trobar l'obscuritat en les fondàries,
el vaixell solemne anava endavant.
Era allà fatigat i avorrit;
car llàgrimes de comiat i la son que tenia
m'havien empès les parpelles cap avall.

La nova vista, la nova meravellosa vista!
Les aigües, turbulentes, al meu voltant,
els cels, impassibles al meu damunt,
calma en una llum sense lluna, sense sol,
com glorificada fins i tot en l'intent
de mantenir la glòria del dia!

Estimeu-me, dolços amics, en aquest dia
de sàbat.
El mar canta al meu voltant mentre feu
vibrar
l'himne en la llunyania, fresc,
i agenolleu-vos, on jo m'agenollava per
pregar,
i beneïu-me des del fons de la vostra
ànima
perquè la vostra veu s'ha acabat.

And though this sabbath comes to me
Without the stolèd minister,
And chanting congregation,
God's Spirit shall give comfort.
He who brooded soft on waters drear,
Creator on creation.

He shall assist me to look higher,
Where keep the saints, with harp and song,
An endless sabbath morning,
And, on that sea commixed with fire.
Oft drop their eyelids raised too
    long
To the full Godhead's burning.

Richard Garnett (1835 — 1906)

Where Corals Lie

The deeps have music soft and
    low
When winds awake the airy spry,
It lures me, lures me on to go
And see the land where corals lie.

By mount and mead, by lawn and rill,
When night is deep, and moon is high,
That music seeks and finds me still,
And tells me where the corals lie.

Yes, press my eyelids close, 'tis
    well;
But far the rapid fancies fly
To rolling worlds of wave and shell,
And all the lands where corals lie.

Thy lips are like a sunset glow,
Thy smile is like a morning sky,
Yet leave me, leave me, let me go
And see the land where corals lie.

I tot i que aquest sàbat m'arriba
sense el ministre amb estola
i feligresos cantant,
l'Esperit de Déu em donarà confort.
El que surà suaument en aigües tristes,
creador de tot el creat.

M'ajudarà a mirar més enlaire,
on els sants celebren, amb arpa i cants,
un eternal matí de sàbat,
i en aquell mar mesclat amb foc,
abaixa les seves parpelles massa sovint
    alçades
cap a la gran ardor de la divinitat.

On jueuen els coralls

Les profunditats tenen una música suau i
    baixa
quan els vents despertem el vent actiu,
em sedueix, em sedueix per anar
a veure el país on jueuen els coralls.

Per turons i prats, per gespes i rierols,
quan la nit és profunda i el sol és alt,
la música busca i em troba tranquil,
i em diu on jueuen els coralls.

Sí, manté tancades les meves parpelles,
    molt bé,
però les quimeres volen lluny ràpidament,
els mons ondulats d'ones i clofolles,
i tots els mons on jueuen els coralls.

Els teus llavis són com el fulgor del capvespre,
el teu somriure és com un cel matinal,
però deixa'm, deixa'm marxar
i veure el país on jueuen els coralls.

Adam Lindsay Gordon (1833 — 1870)

The Swimmer

With short, sharp, violent lights made
vivid,
To southward far as the sight can roam,
Only the swirl of the surges livid,
The seas that climb and the surfs that comb.
Only the crag and the cliff to
nor'ward,
And the rocks receding, and reefs flung
forward,
Waifs wreck'd seaward and wasted
shoreward,
On shallows sheeted with flaming foam.

A grim, grey coast and a seaboard ghastly,
And shores trod seldom by feet of
men—
Where the batter'd hull and the broken mast lie,
They have lain embedded these long years ten.
Love! when we wandered here together,
Hand in hand through the sparkling weather,
From the heights and hollows of fern and
heather.
God surely loved us a little then.

The skies were fairer and shores were
firmer—
The blue sea over the bright sand roll'd;
Babble and prattle, and ripple and murmur,
Sheen of silver and glamour of gold.

So, girt with tempest and wing'd with
thunder
And clad with lightning and shod with sleet,
And strong winds treading the swift waves
under
The flying rollers with frothy
feet
One gleam like a bloodshot sword-blade
swims on
The sky line, staining the green gulf
crimson,

El nedador

Amb llums curtes, agudes i violentes
revifades,
tant cap al sud com la mirada pot abastar;
només el remolí lívid de les ones,
els mars que s'eleven i les ones que pentinen.
Cap al nord només els espadats i penya-
segats,
i les roques fugisseres, i esculls llençats
endavant,
i naufragats perduts en el mar i abandonats en
la costa,
poc fonda, coberta d'escuma flamejant.

Una terrible costa gris i un litoral horripilant,
i platges a penes trepitjades per peus
humans...
On jeu en la quilla malmesa i el pal trencat,
que hi han jagut incrustats deu llargs anys.
Amor! Quan passejàvem junts per aquí,
agafats de la mà amb un temps magnífic,
per turons i valls, amb falgueres i
brucs,
segur que llavors Déu ens estimava una mica.

Els cels eren més bells, les platges més
fermes...
El mar blau trencava sobre la sorra brillant;
remors i xerrameca, i xiuxiueigs i murmuris,
lluenter de plata i encant d'or.

Investits així amb tempestes i amb ales de
trons,
i vestits amb llamps i calçats amb aiguaneu,
i forts vents batent les sobtades
ones,
separant les onades voladores amb peus
escumosos.
Un raig, com el tall d'una espasa sanguinolenta,
neda en l'horitzó, pintant de carmesí el verd
abisme,

A death-stroke fiercely dealt by a dim
sun
That strikes through his stormy winding
sheet.
O brave white horses! you gather and gallop,
The storm sprite loosens the gusty
reins;
Now the stoutest ship were the frailest
shallop
In your hollow backs, on your high-arched
manes.
I would ride as never a man has ridden
In your sleepy, swirling surges
hidden;
To gulfs foreshadow'd through strifes
forbidden,
Where no light wearies and no love
waned.

un atac mortal donat ferotgement per un
sol tènue
que colpeja travessant la seva mortalla
tempestuosa.
Oh, valents cavalls blancs! Us reuniu i galopeu,
l'esperit de la tempesta afluixa les regnes
impetuoses;
ara el vaixell més resistent seria una delicada
xalupa,
en els vostres llocs buits, en les vostres
crineres arquejades.
Jo cavalcaria com mai no ha cavalcant un home;
amagat en les vostres ones somnolentes i
agitades,
cap a abismes predits per prohibits
estrets,
on mai no s'esgota la llum i mai no s'esvaeix
cap amor.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Ajuntament
de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Vilajuïga

L'aigua amb uns punts de gas

Gràcies a

Audi

Autopodium

Crans · Olet · Figueres · Lloret de Mar

Mitjans col·laboradors

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Agraïment Amics de la Schubertíada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertíada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Manel Bertran · Alba Espargaró · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Clòria Renom · Cràcia Rodriguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat